

man siger, til at springe i Dinene, at der er en Ubillighed tilføede. Thi der er et Overflud af tretten Lufind og nogle Hundreder i Aarhus Amt, uagtet man indrømmer dem een Mand mere. Det forekommer mig altsaa, at man maa gaa noget videre, naar man endelig vil have nogen Forandring. Jeg synes ikke, at man med Hensyn til denne Sag skulde give Overøvrighedskredsene saa stor en Indflydelse, som Tilfældet er. I selve den oprindelige Valglow er der nemlig gjort adskillige Undtagelser dervfra, og disse kunne ogsaa gjøres gjældende her, naar det var Noget, der i høi Grad var til Befoemmelighed for Valgerne, og jeg skal derfor, hvis der bliver nedsat et Udvalg, henstille til dette at tage dette Spørgsmaal under Overveielse. Skal der endelig ske en saadan Forandring, vil jeg gjentage, hvad der er udtalt af et andet Medlem, at man ikke maa lade være at vise lige Ret mod alle Borgere, hvad enten de bo paa Landet eller i Kjøbstæderne; thi man maa huske paa, at om der end er Folk paa Landet, der have Heste og Vogn, er der en stor Mængde, der ikke har det, og disse maa gaa, hvis de da ikke kunne komme til at høre ved Hjælp af andre Folks Velvillie — jeg taler ikke om de Tilfælde, hvor de baade blive befordrede og faae Penge til, thi det er en særlig Begunstigelse, men det er et Tilfælde, som jeg ikke synes videre godt om efter Valglovens hele Beskaffenhed, da det ikke stemmer videre godt med den. Hvis dette Thing maatte gaa ind paa dette Lovforslag, lader os da ogsaa omlegge Valgstederne overalt saaledes, at de komme til at ligge midt i Valgkredsen, uanset om det er paa Landet eller i Byerne, thi saa vises der større Retferdighed end efter den gamle Lov. Skulde et saadant Forslag komme frem, skal det være mig hjært at stemme for det. Men jeg vil i Øvrigt sige, hvad ogsaa Andre have fremhævet, at jeg tror, at Danmark er et af de Lande, der forholdsvis har den talrigste Repræsentation, og det kan efter vore smaa Forhold gjerne være, at det er det rigtigste at blive staaende ved det Antal Repræsentanter, vi have. Naar Forholdene skulde blive saaledes, at vi komme i Strid med Grundloven, saa at man ikke ved noget Omfordeling skulde kunne raade Bod derpaa, maa man heller foretage en Grundlovsforandring. Skal man endelig gaa frem paa den Vej, Ministeren har foreslaaet, bør vi have 111 Medlemmer, thi dette svarer til det Antal Mennesker, der lever i Danmark. Man maa enten gjøre Skridtet fuldt ud eller ogsaa lade være at gjøre et Skridt af denne Art og indskrænke sig til en lille Omfordeling paa de Steder, hvor der er mest Klage over Kredsens Størrelse — jeg mener i Kjøbenhavn.

J. N. Hansen: I Sessionen 1871—72 vedtog Folkethinget følgende Udtalelse: „I Betragtning af: at Grundlovens § 32 hverken ifølge sin egen Ordlyd eller ifølge den Fortolkning, Lov-

givningsmagten har givet den gennem dens Anvendelse, gjør det til en Nødvendighed under de nuværende Forhold at forøge Folkethingsvalgkredsens Antal, og at Øprettelsen af flere saadanne Kredse i Øvrigt findes utilraadelig, gaar Thinget osv.“ Den høie Indenrigsminister har udtalt i Motiverne til det her forelagte Lovforslag, at Regjeringen imidlertid ingenlunde har kunnet erkjende Rigtigheden af den Fortolkning af Grundlovens § 32, som den Gang blev givet, men endnu maa anse den nuværende Inddeling af Folkethingsvalgkredsene for at være i bestemt Modstrid med Grundlovens Bud. Her ser man et nyt Exempel paa, hvad vi saa at sige daglig erfare, at der imellem Ministeriet og Folkethinget er en afgjort Uenighed næsten i alle vigtige og væsentlige Spørgsmaal. Det maa have været den høie Indenrigsminister om at gjøre at konstatere dette Forhold ogsaa med Hensyn til den her foreliggende Sag, idet han over for den aldeles bestemte Udtalelse af Folkethinget gjør gjældende, at Regjeringen har den bestemt modsatte Anskuelse. Nu kan jeg meget vel forstaa, at Ministeriet maa fastholde sin Anskuelse, men jeg antog, at det konstitutionelt vilde have været rigtigere overfor en saadan Opfattelse af Folkethingets ikke paany saa hurtigt at fremsætte sin Paaastand og fremkomme med et nyt Forslag i denne Retning. Dette synes at vise, at man heller ikke i dette Tilfælde er tilbøielig til at tillægge Folkethingets Beslutninger den Betydning, som man i konstitutionel Forstand maatte vente, at Ministeriet vilde tillægge dem. Det kan jo imidlertid tænkes, at Folkethinget siden Sessionen 1871—72 kan have forandret sin Mening i denne Henseende efter Valgene den 20de September 1872 og 14de November 1873, og det maa aabenbart være Ministerens Mening, at det nuværende Folkething ikke vil følge det forrige Folkethings Anskuelse i saa Henseende, og at han vil finde Medhold i sin Fortolkning af denne Grundlovsparagraf hos dette Folkething, medens han ikke fandt det hos det forrige. Under denne Forudsætning kan jeg forstaa, at Ministeren har villet forsøge, om han kunde komme til et bedre Forhold med det nuværende Folkething, end han kunde med det Folkething, som den Gang bestod. Det vil altsaa nu vise sig, om den ærede Minister har havt det rette Syn paa den nuværende Tilstand og Stemningen overfor ham og Kolleger hos Folkethinget. Jeg vil sige, at min Stilling er ganske den samme, som den var i Sessionen 1871—72, og jeg tør paaastaa, at de Bevistigheder af forskjellig Art, som den Gang bleve anførte fra Udvalgets Flertals Side, fuldstændig have staaet deres Prøve og ikke paa nogen Maade have kunnet røffes af den daværende Regjering og det daværende Mindretal, ligesom jeg holder mig overbevist om, at den høie Indenrigsminister heller ikke nu vil kunne røffe ved de Kjendsgjerninger og Fakta, som da bleve paaberaabte om Anvendelsen af Grundloven i saa